

A FURT SE JEDE! - VII.

ÁĚtvrtek, 24 duben 2008

Linc se mi tam v té poušti dvořil, jak se dalo. Měl starého bydlíka Winebago z roku 1972, v něm haldu špinavého prádla, vředy, horké a silné kafe, malý osobák, který tahal za tímhle bydlíkem na pívisu, mouchy a velkou trpělivost. Obvykle neměl ponětí, kde se jeho pejsková právě toulá, dokázal spravit kde co a s nimi si nedělal moc vrásky.

Amina se do něj evidentně zamilovala na první pohled a byla ochotná jenom kvůli němu tolerovat dokonce i jeho úbinu ve vlastní misce. Pak přišel Nový rok a s ním dorazila spousta jeho úasných kamarádů s kytarou, pitím, mouchou historek (kterým jsem tehdy je nerozuměla), zkrátka byl to Nový rok jak má být. Linc celý zřil a já se taky cítila skoro jako doma (jenom kdybych jim aspoň trochu rozuměla!). Po Novém roce se mě Linc zeptal, jestli chci jet s ním, že chce přejet kousek dál na sever k jinému hot springu. Proč ne? A tak jsme se někdy v lednu stěhovali do Blythe, pohraničního městečka mezi Kalifornií a Arizonou. V Blythe jsem začala chodit do první školy "English as a second language", angličtina jako druhý jazyk. Právě jsem byla jediným žákem, který neovládal španělštinu - a tak jsem byla ztracená. Učitel tam všechno vysvětloval ve španělštině, učil ve španělštině, nadával ve španělštině, zkrátka ani za ty asi dva měsíce jsem se tam nenaučila vůbec nic. Zato jsem tam jednou ve večerním návratu do našeho kempu zahlédla svého prvního bobcata, nějaký druh divoké kočky podobné rysu. Klusal si to podle nás, zřejmě hledal svého celého uvolněného a krásného. Pak přišel konec ledna a Linc se mě zeptal, jestli si ho chci vzít. A tak jsme zkrájě února sedli do auta a vydali se do Las Vegas, kde je šátek ta nejjednodušší věc na světě. Cestou jsme se zastavili v několika barech, ale do Las Vegas jsme dorazili ješitně v poušitném stavu. A tak nás v jedné "šátkové kapli" (to nemá nic společného s náboženstvím, je to prostě byznys) 8. února 1999 oddali, ale až po tom, co si Linc oblékl aspoň tričko (nebojte, kalhoty měl) a já si obula boty. Pověděla se jenom jedna jediná fotka - asi se toho nakonec i ten fotoaparát lekl a uměl. Zkusili jsme pak trochu šití v lasvegaských hernách - pamatuju se, že jsem tam tehdy vyhrála neuvěřitelných asi 50 dolarů - a vydali se na cestu zpátky. Kdybych věděla, ko bar je mezi Las Vegas a Blythe, asi bych trvala na tom, že přespíme tam, ale takhle jsme se nakonec někdy ve 3 ráno vrátili domů, dokonale opilí a šťastní. Tak takhle jednoduše si přešla mě vzít amerického Indiána - stačí na to ta pravá pejsková, nedostatek angličtiny a asi tak galon whisky... Českym